Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

8 септември 2021 година*

„Публична служба — Договорно наети служители — Разкриване на лични данни — Искане за съдействие — Отхвърляне на искането — Липса на компетентност на автора на акта с неблагоприятни последици — Акт, който е изготвен и подписан от външна адвокатска кантора — Отговорност — Неимуществена вреда“

По дело T-52/19

АН, представляван от N. de Montigny, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейска фондация за подобряване на условията на живот и труд (Eurofound), представлявана от F. van Boven и M. Jepsen, подпомагани от C. Callanan, solicitor,

ответник,

с предмет искане на основание член 270 ДФЕС, от една страна, за отмяна на решението от 22 март 2018 г., изготвено и подписано от външна адвокатска кантора, относно искане за съдействие на жалбоподателя във връзка с разкриване на личните му данни, както и относно искане за обезщетение, и от друга страна, за присъждане на обезщетение за неимуществените вреди, които жалбоподателят твърди, че е претърпял в резултат от това решение, както и от посоченото разкриване на данни,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: H. Kanninen, председател, N. Półtorak и M. Stancu (докладчик), съдии,

секретар: L. Ramette, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 декември 2020 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

Обстоятелства по спора и факти, настъпили след подаването на жалбата

1 Жалбоподателят АН е договорно нает служител в Европейската фондация за подобряване на условията на живот и труд (Eurofound).

2 На 13 юни 2017 г. жалбоподателят подава искане на основание член 90, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) за ново класиране със задна дата в неговата функционална група. С решение от 11 юли 2017 г. Eurofound отхвърля това искане.

3 На 8 септември 2017 г. жалбоподателят подава жалба по административен ред срещу това решение на основание член 90, параграф 2 от Правилника (наричана по-нататък „жалбата по административен ред от 8 септември 2017 г.“), която на 8 януари 2018 г. е отхвърлена от органа, оправомощен да сключва договори за наемане на работа (наричан по-нататък „ООСД“) към Eurofound. Последното решение не е било обжалвано от жалбоподателя.

По откриването на файла „hrlink“

4 На 12 януари 2018 г. жалбоподателят открива файл, озаглавен „hrlink“ (наричан по-нататък „файлът „hrlink“), който е достъпен за персонала на Eurofound на един от нейните сървъри. Този файл съдържа няколко поверителни подфайла, отнасящи се до персонала на Eurofound, сред които е преписка относно жалбата по административен ред от 8 септември 2017 г. (наричана по-нататък „спорната преписка“). В тази преписка се съдържат документи относно разглеждането на административната жалба, сред които електронно писмо от 9 септември 2017 г., в което [*поверително*][1] и [*поверително*] обсъждат по-специално възможността за образуване на дисциплинарно производство срещу жалбоподателя с оглед на направените от последния неверни твърдения в жалбата по административен ред от 8 септември 2017 г.

5 След като открива тази информация, на 15 януари 2018 г. жалбоподателят изпраща хипервръзката към спорната преписка на няколко колеги и иска от тях да проверят дали могат да имат достъп до нея. На същия ден, след като получава потвърждение от тях, жалбоподателят изпраща електронно писмо за този инцидент на Европейския надзорен орган по защита на данните (ЕНОЗД). Последният започва разследване по този въпрос, регистрирано под номер [*поверително*] (наричано по-нататък „първото разследване на ЕНОЗД“).

6 В електронно писмо от 30 януари 2018 г. синдикалната организация [*поверително*] пише на изпълнителния директор, като посочва, че е извършено разкриване на лични данни по отношение на един от служителите на Eurofound, който също така е член на изпълнителния комитет на посочената синдикална организация в Eurofound.

[1] Заличени поверителни данни.

По искането от 2 февруари 2018 г. и обжалваното решение

7 На 2 февруари 2018 г. жалбоподателят изпраща чрез адвоката си до изпълнителния директор и до началника на службата за човешки ресурси, които към този момент изпълняват тези функции, електронно писмо (наричано по-нататък „искането от 2 февруари 2018 г.“) с предмет, от една страна, искане за съдействие с цел Eurofound да разследва сериозните нарушения от страна на висшестоящите му ръководители, които са открити при прочитане на спорната преписка, по-специално във връзка с разкриването на личните му данни и с твърденията, направени от [*поверително*] в електронното писмо от 9 септември 2017 г., и от друга страна, искане за обезщетение на основание член 90, параграф 1 от Правилника с цел изплащане, според предварителните изчисления, на сума в размер на 60 000 EUR като обезщетение на вредите, претърпени вследствие на тези нарушения.

8 На 14 февруари 2018 г. ирландска адвокатска кантора (наричана по-нататък „външната адвокатска кантора“) потвърждава, че е получила от името на Eurofound искането от 2 февруари 2018 г.

9 С решение от 22 март 2018 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) външната адвокатска кантора уведомява жалбоподателя, че искането му за обезщетение, съдържащо се в искането от 2 февруари 2018 г., е отхвърлено с мотива, че не е извършено умишлено разкриване на неговите лични данни и поради това не му се дължи никакво обезщетение. В това решение кантората уточнява също, че макар да признава, че файлът „hrlink“ не е бил защитен, Eurofound ще започне вътрешно разследване във връзка с този пропуск в сигурността. За тази цел тя приканва жалбоподателя да отговори на някои въпроси относно начина, по който самият той е получил достъп до посочения файл.

10 След приемане на обжалваното решение адвокатът на жалбоподателя изпраща до външната адвокатска кантора две електронни писма от 5 април и 9 май 2018 г., на които последната отговаря с електронни писма от 26 април и 1 юни 2018 г. Целта на тези електронни писма е да се изясни съдържанието и обхватът на обжалваното решение, и по-специално обхватът на разследването, посочено в точка 9 по-горе.

11 На 21 юни 2018 г. жалбоподателят подава жалба по административен ред на основание член 90, параграф 2 от Правилника срещу обжалваното решение (наричана по-нататък „жалбата по административен ред от 21 юни 2018 г.“), като главното му искане към Eurofound е да отмени това решение и да проведе поисканото от него разследване, преди да отхвърли искането за обезщетение във връзка с разкриването на личните му данни и да предприеме мерки срещу лицата, които са отговорни за посоченото разкриване на данни, съгласно член 49 от Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142), и при условията на евентуалност, да му бъде предоставено обезщетение в размер на 30 000 EUR за претърпените от него неимуществени вреди.

12 С решение от 18 октомври 2018 г. външната адвокатска кантора уведомява жалбоподателя, че административната му жалба е отхвърлена. Това решение е подписано от един от адвокатите на посочената кантора в качеството му на „правен представител на Eurofound“.

По мерките, приети от Eurofound след искането на жалбоподателя за съдействие и откриването на пропуск в сигурността на файла „hrlink“

13 С две електронни писма от 2 февруари 2018 г. Eurofound, от една страна, уведомява персонала, за съществуването на незащитен достъп до файла „hrlink“ и за предприемането във връзка с това на коригиращи мерки, и от друга страна, уведомява ЕНОЗД за посочения пропуск в сигурността. Вследствие на последно посоченото електронно писмо ЕНОЗД започва разследване, регистрирано под номер [*поверително*] (наричано по-нататък „второто разследване на ЕНОЗД“).

14 На 28 март 2018 г. длъжностното лице по защита на данните на Eurofound (наричано по-нататък „ДЛЗД“) изготвя първи доклад относно пропуска в сигурността на файла „hrlink“.

15 С електронно писмо от 3 април 2018 г. ЕНОЗД уведомява Eurofound, че въпреки тежкия характер на разкриването на лични данни вследствие на наличието на незащитен достъп до посочения файл, предприетите до този момент коригиращи мерки са задоволителни и поради това извършваното от него второ разследване ще бъде приключено.

16 С електронно писмо от 13 април 2018 г. ДЛЗД иска от жалбоподателя да попълни въпросник във връзка с провежданото от него разследване, за да изготви доклад, който да представи на ЕНОЗД и на изпълнителния директор, относно неразрешения достъп до файла „hrlink“. Същия ден жалбоподателят му отговаря, че следва да се обърне към неговия адвоката, който на 20 април 2018 г. изпраща писмо до ДЛЗД, в което уточнява становището на жалбоподателя по отношение на това разследване.

17 С електронно писмо от 24 май 2018 г. ДЛЗД уведомява ЕНОЗД за развитието на вътрешното разследване относно неразрешения достъп до файла „hrlink“. Вследствие на това електронно писмо на 14 декември 2018 г. ЕНОЗД отново уведомява Eurofound за намерението си да приключи второто си разследване.

18 С електронно писмо от 4 юли 2018 г. ЕНОЗД се обръща писмено до изпълнителния директор, в качеството му на администратор на личните данни на Eurofound, с което го уведомява за подадената от жалбоподателя до ЕНОЗД жалба, и го приканва да изложи становището си по твърденията на жалбоподателя във връзка с първото му разследване. На 1 август 2018 г. горепосоченият директор отговаря на електронното писмо.

19 С електронно писмо от 18 октомври 2018 г. ДЛЗД уведомява ЕНОЗД, че Eurofound е поискала от външно дружество изготвянето на компютърна експертиза относно пропуска в сигурността на файла „hrlink“, в чийто окончателен доклад се потвърждава, че този файл е бил достъпен поне от 2014 г. и че в настройките за сигурност на последния умишлено не е била направена никаква промяна, целяща разгласяване на спорната преписка.

20 С електронно писмо от 21 юни 2019 г. изпълнителният директор изпраща съобщение до ЕНОЗД, с което го уведомява за последните настъпили събития, свързани с жалбата на жалбоподателя, както и за висящата пред Общия съд жалба по настоящото дело. На 3 юли 2019 г. ЕНОЗД отговаря на Eurofound, че първото му разследване ще бъде спряно до постановяване на решението, с което се слага край на настоящото производство. На 31 юли 2019 г. на жалбоподателя е изпратено подобно електронно писмо.

Производството и исканията на страните

21 На 28 януари 2019 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд. С отделна молба от същия ден жалбоподателят прави искане да бъде запазена неговата анонимност в съответствие с член 66 от Процедурния правилник на Общия съд, което искане е уважено на 11 март 2019 г.

22 На 26 април 2019 г. Eurofound представя писмената си защита. С отделна молба от същия ден Eurofound прави искане за изключване на някои съдържащи се в жалбата данни от общественодостъпната информация съгласно член 66 от Процедурния правилник.

23 На 10 юли 2019 г. жалбоподателят подава писмена реплика, която съдържа и искане за процесуално-организационни действия. С отделна молба от същата дата той иска да бъдат изключени някои данни от общественодостъпната информация, които се съдържат в писмената реплика.

24 На 12 август 2019 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд доказателствено искане. С писмо от 20 август 2019 г. Общият съд приканва Eurofound да представи становището си по това доказателствено искане в рамките на писмената дуплика.

25 На 18 септември 2019 г. Eurofound представя писмена дуплика. С отделна молба от същата дата тя повтаря искането си за изключване на някои данни от общественодостъпната информация за всички документи по настоящото дело, включително писмената реплика и писмената дуплика.

26 На 20 септември 2019 г. жалбоподателят иска, като главно искане, на основание член 68 от Процедурния правилник дело T-630/19, AH/Eurofound, да бъде съединено с настоящото дело, а при условията на евентуалност и в случай че не бъде допуснато съединяване — да се спре производството по дело T-630/19. На 29 октомври 2019 г. Eurofound представя становището си по тези искания.

27 На 17 октомври 2019 г. на основание член 27, параграф 3 от Процедурния правилник председателят на Общия съд с мотивирано решение и след консултации със съответните съдии определя в интерес на доброто правораздаване нов съдия докладчик, който заседава в първи състав на Общия съд.

28 На 20 ноември 2019 г. секретариатът на Общия съд уведомява страните, че писмената фаза на производството е приключена и че председателят на първи състав е решил да не съединява настоящото дело с дело T-630/19 на този етап от производството.

29 На 2 декември 2019 г. жалбоподателят подава мотивирано искане на основание член 106, параграф 2 от Процедурния правилник да бъде изслушан в рамките на устната фаза на производството.

30 На 13 януари 2020 г. жалбоподателят подава ново доказателствено искане, по което Eurofound представя становището си на 7 февруари 2020 г.

31 С решение от 1 октомври 2020 г. Общият съд съединява настоящото дело с дело T-630/19, AH/Eurofound, за целите на устната фаза на производството.

32 Същия ден Общият съд започва устната фаза на производството и решава да отправи до страните въпроси за писмен отговор в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник. Страните отговарят на въпросите в определения срок.

33 На 13 ноември 2020 г. на основание член 89 от Процедурния правилник първи състав на Общия съд решава да отправи до Eurofound нови въпроси за писмен отговор, на които последната отговаря в определения срок.

34 На 25 ноември 2020 г. Eurofound представя доказателствено искане. На 30 ноември 2020 г. Общият съд приканва жалбоподателя да представи устно становището си по това доказателствено искане в съдебното заседание.

35 На 1 декември 2020 г. Eurofound подава искане за допускане на изключение от езиковия режим за устната фаза, за да може да се изразява на английски език. На 3 декември 2020 г. председателят на първи състав на Общия съд решава да не уважи искането на Eurofound да пледира на английски език в съдебното заседание, тъй като съгласно член 1, параграф 2, буква е) и член 45, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник такова искане за дерогация не може да бъде подадено от един от органите, службите или агенциите на Европейския съюз.

36 Устните състезания и отговорите на страните на зададените им от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 8 декември 2020 г.

37 С жалбата си жалбоподателят по същество иска от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди Eurofound да заплати сумата от 30 000 EUR като обезщетение за неимуществените вреди, претърпени в резултат от разкриването на личните му данни, и от отхвърлянето на искането от 2 февруари 2018 г.,

– да осъди Eurofound да заплати съдебните разноски.

38 В писмената си защита Eurofound иска от Общия съд:

– да отхвърли изцяло жалбата за отмяна и искането за обезщетение като недопустими и неоснователни,

– да осъди жалбоподателя да заплати всички съдебни разноски.

39 В писмената реплика жалбоподателят иска по същество от Общия съд:

– да уважи искането му за представяне на документи, като от Eurofound бъде поискано да депозира всички пълномощни, които е предоставила на нейните представители на всеки етап от досъдебното и съдебното производство,

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди Eurofound да заплати обезщетение в размер на 200 000 EUR, ведно с лихвите за забава, считано от датата на обявяване на съдебното решение, в съответствие с лихвения процент, определен от Европейската централна банка (ЕЦБ),

– да осъди Eurofound да заплати съдебните разноски.

40 В писмената си дуплика Eurofound иска от Общия съд:

– да отхвърли като недопустими или във всеки случай като неоснователни всички искания за представяне на документи, изложени в писмената реплика относно пълномощното на нейните представители,

– да разгледа и да се произнесе само по исканията, изложени в жалбата, както е заявено в писмената защита, и да отхвърли новите искания за обезщетение, както и съответните основания и представените в тяхна подкрепа доказателства, посочени за първи път в писмената реплика във връзка както с писмото до ЕНОЗД от 1 август 2018 г., така и с документите, посочени в приложения 9, 10 и 13 към репликата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По искането за отмяна

41 В подкрепа на искането си за отмяна жалбоподателят изтъква седем основания, изведени както следва: първото — от липса на компетентност на автора на акта с неблагоприятни последици, второто — от нарушение на задължението за оказване на съдействие, както и от преждевременно отхвърляне на искането му за обезщетение, третото — от противоречивия характер на позицията на администрацията, както и от нарушение на задължението за мотивиране и на правото на изслушване, четвъртото — от нарушение на член 26 от Правилника и на разпоредбите, приложими в областта на правото на защита на личните данни, петото — от конфликт на интереси и нарушение на задълженията за обективност, безпристрастност и независимост на администрацията, шестото — от злоупотреба с власт, и седмото — от нарушение на член 17 от Правилника и на поверителния характер на синдикалната дейност.

42 Що се отнася до обжалваното решение, доколкото с него се отхвърля искането му за обезщетение, с второто си основание жалбоподателят по-специално твърди, че отхвърлянето на това искане е било преждевременно. Съгласно постоянната практика на Съда обаче решението на институция, с което се отхвърля искане за обезщетение, е неделима част от предварителното административно производство, което предхожда иска за отговорност, предявен пред Общия съд, и поради това искането за отмяна на подобно решение не може да се разглежда самостоятелно от искането за обезщетение (вж. в този смисъл решение от 6 май 2019 г., Mauritsch/INEA, T-271/18, непубликувано, EU:T:2019:286, т. 26 и цитираната съдебна практика). В случая, тъй като жалбоподателят е направил искане по-специално да бъде обезщетен за неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял поради разкриване на личните му данни (вж. т. 82 по-долу), не е необходимо самостоятелно произнасяне по искането за отмяна, насочено срещу отхвърлянето на това искане за обезщетение.

По допустимостта на искането за отмяна

43 Без формално да повдига възражение за недопустимост на искането за отмяна, Eurofound твърди, че то е недопустимо поради липсата на сигурен, действителен и все още съществуващ правен интерес на жалбоподателя, тъй като тя не е отказала да проведе разследване относно разкриването на неговите лични данни и винаги е сътрудничила с ЕНОЗД по този въпрос. Жалбоподателят оспорва тези доводи и по същество възразява, че воденото от Eurofound разследване никога не е имало за цел да отговори на исканията, отправени на 2 февруари 2018 г., а именно да се установи причината и лицата, отговорни за разкриване на неговите лични данни.

44 Съгласно постоянната съдебна практика жалба за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има правен интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес предполага, че жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала. Тази полза може да е свързана както с имуществени интереси, така и с неимуществени интереси и перспективи за бъдещето за заинтересованото лице (вж. определение от 20 октомври 2009 г., Lebard/Комисия, T-89/06, непубликувано, EU:T:2009:408, т. 35 и цитираната съдебна практика).

45 В случая жалбоподателят оспорва отхвърлянето на искането му за съдействие, доколкото с него се целяло провеждане под външен надзор на административно разследване относно твърдяното неправомерно разкриване на личните му данни на трети лица без предварителното му съгласие и относно установяването на лицата, които са отговорни за това разгласяване. Тази констатация обаче е достатъчно основание, за да се приеме, че настоящата жалба би могла да донесе полза на жалбоподателя, доколкото отмяната на обжалваното решение би могла да накара Eurofound да проведе такова разследване.

46 От гореизложеното следва, че искането на жалбоподателя за отмяна трябва да се приеме за допустимо.

По основателността на искането за отмяна

– По първото основание: липса на компетентност на автора на акта с неблагоприятни последици

47 С първото си основание жалбоподателят твърди, че обжалваното решение, както и решението за отхвърляне на жалбата по административен ред са опорочени от липса на компетентност, тъй като били приети от външна адвокатска кантора, която не може да се счита за орган по смисъла на Правилника.

48 Eurofound иска това основание да бъде отхвърлено като недопустимо, тъй като то не е било повдигнато в рамките на досъдебното производство, или във всеки случай да бъде отхвърлено като неоснователно. Първо, обжалваното решение е изготвено и подписано от външната адвокатска кантора в качеството ѝ на представляваща Eurofound, съгласно указанията на последната. В това отношение Eurofound уточнява, че в хода на цялата досъдебна фаза правомощията на ООСД са продължили да бъдат в обхвата на изключителната компетентност на изпълнителния директор и не са били възложени на външната адвокатска кантора. Второ, съгласно ирландското право външна адвокатска кантора може да подпише решение, взето от административен орган. Трето, изборът да се

ползва помощ от външна адвокатска кантора се е наложил от факта, че самият жалбоподател е потърсил помощ от правен съветник. Четвърто, по отношение на решенията на ООСД не се прилага никакво изискване за форма, тъй като самите искания на длъжностните лица или служителите не трябвало да отговарят на такива изисквания.

49 Без да е необходимо да се разглежда по същество въпросът дали в жалбата по административен ред от 21 юни 2018 г. е налице твърдение за нарушение, което може да бъде свързано с настоящото основание, следва да се припомни, че правното основание, изведено от липсата на компетентност на автора на увреждащия акт, е абсолютно основание за отмяна, което при необходимост Общият съд следва да разгледа служебно (вж. в този смисъл решение от 17 ноември 2017 г., Teeäär/ЕЦБ, T-555/16, непубликувано, EU:T:2017:817, т. 36 и цитираната съдебна практика).

50 Следователно посоченото основание трябва да се разгледа по същество.

51 На първо място, следва да се констатира, че външната адвокатска кантора е била оправомощена да изготви и подпише обжалваното решение. За сметка на това от предоставената на Общия съд преписка не следва, противно на поддържаното от жалбоподателя, че тази кантора не е действала въз основа на указанията на Eurofound. Всъщност, от една страна, е безспорно, че тази кантора винаги е посочвала, че е действала от името и за сметка на Eurofound. От друга страна, свързаните с контекста обстоятелства, които Eurofound представя пред Общия съд и които се отнасят до водената от нея кореспонденция с външната адвокатска кантора по време на досъдебната фаза, свидетелстват за това, че писмените изявления на тази кантора са били съгласувани с Eurofound.

52 На второ място, що се отнася до извършеното от Eurofound оправомощаване на външната адвокатска кантора да изготви и подпише обжалваното решение, тя изтъква по същество, че на тази кантора е било делегирано правомощие за подписване и че посоченото делегиране е било законосъобразно.

53 В това отношение, независимо от вида на оправомощаването на външната адвокатска кантора за изготвяне и подписване на обжалваното решение, следва да се отбележи най-напред, че що се отнася до делегирането на правомощия, Съдът е уточнил, че институция или орган на Съюза има право да предвиди съвкупност от мерки от организационен характер и за делегиране на правомощия на собствените си вътрешни органи за вземане на решения, по-специално във връзка с управлението на собствения си персонал (вж. в този смисъл решение от 26 май 2005 г., Tralli/ЕЦБ, C-301/02 P, EU:C:2005:306, т. 41—43).

54 По-нататък, следва да се припомни, че член 2 от Правилника гласи, че „[в]сяка институция определя лице, което да упражнява от нейно име правомощия на орган по назначаването по смисъла на […] правилник[а]“, и че „една или повече институции могат да възложат на всяка от тях или на междуинституционален орган да упражнява някои или всички правомощия на орган по назначаването, с изключение на решенията за назначаване, повишаване или преместване на длъжностни лица“. Поради това компетентният орган трябва да бъде определен „от името“ на посочената институция, така че тези правомощия по принцип може да бъдат предоставени само на едно или повече зависещи от нея лица. Единственото разрешено от Правилника изключение се отнася до хипотезата, в която една или няколко

институции решат да възложат на една от тях или на междуинституционален орган посочените правомощия, които в никакъв случай не може да обхващат решенията за назначаване, повишаване или преместване на длъжностни лица.

55 Освен това делегирането на правомощието за подписване съставлява мярка, свързана с вътрешната организация на службите в администрацията на Съюза и е обичайното средство, с което тя упражнява своите правомощия. От това следва, че в рамките на делегирането на правомощието за подписване само служителите и длъжностните лица по принцип могат да бъдат оправомощени да предприемат от името и под контрола на администрацията ясно определени управленски или административни мерки (вж. в този смисъл решение от 6 декември 1994 г., Lisrestal и др./Комисия, T-450/93, EU:T:1994:290, т. 34 и цитираната съдебна практика).

56 Накрая, законосъобразността на оправомощаване като разглежданото в случая трябва да се преценява с оглед на предмета на досъдебното производство, предвидено в членове 90 и 91 от Правилника. С последния обаче се предвижда установяването на диалог между институцията и нейното длъжностно лице или служител относно проблемите, които биха могли да възникнат в служебното правоотношение, като по този начин им се даде възможност да разрешат по взаимно съгласие спора (вж. решение от 12 март 2019 г., TK/Парламент, T-446/17, непубликувано, EU:T:2019:151, т. 44 и цитираната съдебна практика). От това следва, че за да се запази непредубеденият подход и диалогът, които тази фаза изисква, институцията трябва да остане привилегирован партньор на длъжностното лице или служителя през целия този процес.

57 В случая с оглед на припомнените по-горе принципи следва да се приеме, че макар в рамките на предвиденото в Правилника досъдебно производство Eurofound да е разполагала с възможността да бъде съветвана от външната адвокатска кантора, тази възможност все пак не може да ѝ позволи да упълномощи външно частно образувание, като посочената кантора, да изготви и подпише обжалваното решение.

58 В това отношение се налага изводът, че единственият партньор, с когото жалбоподателят е обменял информация по време на цялата досъдебна фаза, е външната адвокатска кантора, а не Eurofound. По този начин водещата роля, която посочената кантора е играла в досъдебната фаза, е попречила между Eurofound и жалбоподателя да се установи спокоен диалог относно проблемите, които биха могли да възникнат в трудовото правоотношение, като им се предостави възможност да разрешат по взаимно съгласие спора. Впрочем това обстоятелство е потвърдено от Eurofound в съдебното заседание, когато тя заявява, че изборът да бъде представлявана от външна адвокатска кантора е бил направен и с оглед на „спорното“ естество на искането за обезщетение от 2 февруари 2018 г.

59 На трето място, следва да се припомни, че административното производство се ръководи от правила и принципи, присъщи на дейността на публичните органи. Така по-специално принципът на добра администрация изисква разпределението на компетентностите и на правомощието за подписване от името на институциите да бъде ясно определено и публикувано (вж. в този смисъл решения от 17 ноември 2017 г., Teeäär/ЕЦБ, T-555/16, непубликувано, EU:T:2017:817, т. 53 и от 19 декември 2019 г., XG/Комисия, T-504/18, EU:T:2019:883, т. 87). Всъщност макар никаква писмена разпоредба да не предвижда изрично това, спазването на принципа на правната сигурност, който поставя изискването акт, издаден от орган на публична власт, да не може да се противопоставя на правните субекти, преди последните да имат възможност да се запознаят с него, налага решенията,

свързани с упражняването на правомощия, които Правилникът предоставя на органа по назначаването, а Условията за работа на другите служители на Европейския съюз — на ООСД, да бъдат оповестявани по подходящ начин при определени от администрацията условия и форма (вж. решение от 30 ноември 2009 г., Wenig/Комисия, F-80/08, EU:F:2009:160, т. 90 и цитираната съдебна практика).

60 В случая обаче трябва да се констатира, че дори да се предположи, че Eurofound е можела да оправомощи външната адвокатска кантора да изготви и подпише обжалваното решение, в преписката няма доказателство, от което да се установява, че това оправомощаване е било ясно определено, нито a fortiori публикувано.

61 С оглед на тези съображения следва да се отбележи, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като е изготвено и подписано от външна адвокатска кантора.

62 Този извод не може да бъде поставен под съмнение от другите доводи на Eurofound.

63 Първо, важно е да се припомни, че що се отнася до определянето на компетентния орган за отхвърляне на искане за съдействие на основание член 24 от Правилника и на искане за обезщетение, направено от длъжностно лице на основание член 90, параграф 1 от Правилника, по отношение на Eurofound не се прилага ирландското право. Всъщност от прочита на последното съображение във връзка с член 17 от Регламент (ЕИО) № 1365/75 на Съвета от 26 май 1975 година относно създаването на Европейска фондация за подобряване на условията на живот и труд (ОВ L 139, 1975 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 158), изменен с Регламент (ЕО) № 1111/2005 на Съвета от 24 юни 2005 г. (ОВ L 184, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 244), следва, от една страна, че Eurofound е учредена в рамките на Съюза и действа при спазване на правото на Съюза, и от друга страна, че дейността на персонала ѝ, нает след 4 август 2005 г., се урежда от Правилника. Така, дори да се предположи, че съгласно националното право, което се прилага по отношение на нея, външна адвокатска кантора може да изготви и подпише решение, взето от дадена публична администрация, подобно правило не би могло да се приложи към решенията, взети въз основа на Правилника.

64 Второ, Eurofound не би могла основателно да твърди, че щом като жалбоподателят е подпомаган от адвокат, тя също е била длъжна да ползва услугите на външна адвокатска кантора.

65 В това отношение е достатъчно да се припомни, че съгласно установената съдебна практика на заинтересованите лица не може да се забрани да си осигурят съветите на адвокат на етапа на досъдебното производство (вж. в този смисъл решение от 5 ноември 1991 г., Парламент/Virgili-Schettini, C-348/90 P, EU:C:1991:413, т. 5 и цитираната съдебна практика). Този принцип се обяснява с факта, че докато институция, която разполага с по-големи ресурси от длъжностно лице или служител, може да се ползва от правна служба и да бъде подпомагана или съветвана от своите служители, длъжностното лице или служителят, които не разполагат непременно с правни познания, имат право да прибягнат до услугите на външен правен съветник. Освен това във всеки случай се налага изводът, както уточнява Eurofound в отговорите си в рамките на процесуално-организационните действия, че тя не е била длъжна да бъде подпомагана от външна адвокатска кантора, тъй като е сключила споразумение за нивото на обслужване с дирекция „Човешки ресурси“ на Европейската комисия за разглеждане на подадени по административен ред жалби.

66 Трето, Eurofound неправилно твърди, като по-специално се позовава на решение от 5 ноември 1991 г., Парламент/Virgili-Schettini (C-348/90 P, EU:C:1991:413), че по отношение на решенията на ООСД не се прилагат никакви изисквания за особена форма и следователно те могат да бъдат изготвени и подписани от външна адвокатска кантора.

67 В действителност това решение възпроизвежда принцип, изведен от съдебната практика в решение от 9 март 1978 г., Herpels/Комисия (54/77, EU:C:1978:45), съгласно който искане по смисъла на член 90 от Правилника, подадено от длъжностното лице, не е подчинено на никакви изисквания за форма и администрацията трябва да тълкува и разбира съдържанието му с цялата грижа, която една голяма и добре оборудвана организация дължи на страните в производствата пред нея, включително на членовете на своя персонал. Противно на изтъкнатото от Eurofound обаче, гъвкавостта във връзка с изискванията за форма се прилага изключително по отношение на исканията за длъжностните лица или служителите, които могат да подадат такова искане дори без посредничеството на адвокат, а не по отношение на официалното решение, което институцията следва да вземе въз основа на това искане, чието изготвяне и подписване не могат да бъдат делегирани на външно частно образувание, както следва от точка 57 по-горе.

68 От гореизложеното следва, че обжалваното решение е опорочено поради липса на компетентност, която с оглед по-специално на съображенията, изложени в точки 58 и 60 по-горе, води до нарушаване на правилата за добра администрация в областта на управлението на персонала. По тази причина то трябва да бъде отменено (вж. в този смисъл решение от 17 ноември 2017 г., Teeäär/ЕЦБ, T-555/16, непубликувано, EU:T:2017:817, т. 52 и цитираната съдебна практика).

69 За да се гарантира доброто правораздаване обаче, следва да се разгледа и второто изтъкнато от жалбоподателя основание.

– По второто основание, изведено по-специално от нарушение на задължението за оказване на съдействие

70 Жалбоподателят по същество твърди, че Eurofound не е изпълнила задължението за оказване на съдействие, тъй като преждевременно е отхвърлила искането за обезщетение, без да извърши поисканото от него на 2 февруари 2018 г. разследване. Според жалбоподателя целта на това разследване е била да се изясни пропускът в сигурността, тоест да се установят лицата, отговорни за този пропуск, лицата, които са се запознали със спорната преписка, както и причината, поради която са го направили, и по този начин да му се даде възможност да обоснове вредата, за която иска обезщетение.

71 Eurofound оспорва тези доводи. На първо място, тя твърди, че отхвърлянето на искането за обезщетение не е преждевременно, тъй като към момента на подаването му тя е разполагала с релевантни данни, за да вземе решението си, и че при тези обстоятелства жалбоподателят е трябвало или да оттегли искането си за обезщетение, или да изчака резултатите от административното разследване за тормоз и от разследването на ЕНОЗД, след което да подаде искане за обезщетение, ако резултатът от едното или другото от тези разследвания го обосновават. На второ място, тя твърди, че не е длъжна нито да проведе разследване, за да може жалбоподателят да прецени обезщетението, на което има право, нито да му представи необходимите доказателства в подкрепа на такова искане.

72 Най-напред е важно да се припомни, че от изцяло примерния списък на изброените в член 24 от Правилника действия, който се отнася по-специално до заплахите, обидите или клеветническите действия или твърдения, свързани с личността или имуществото на длъжностното лице поради длъжността, която заема, или служебните му задължения, следва, че задължението за оказване на съдействие има за цел единствено да защити длъжностните лица и служителите на Съюза от необосновани атаки, несъвместими с реда и спокойствието в службата, изхождащи от трети страни или длъжностни лица или служители на Съюза. В това отношение практиката на Общия съд уточнява, че задължението за оказване на съдействие важи само по отношение на актове, чиято незаконосъобразност се предполага и които могат да бъдат основателно преценени като нарушаващи правата на длъжностните лица (вж. решение от 9 септември 2016 г., De Esteban Alonso/Комисия, T-557/15 P, непубликувано, EU:T:2016:456, т. 41 и цитираната съдебна практика).

73 По силата на предвиденото в разпоредбите на член 24, първа алинея от Правилника задължение за оказване на съдействие, ако установи наличието на инцидент, несъвместим с реда и спокойствието в службата, администрацията трябва да се намеси с цялата необходима енергичност и да отговори с полагаемата се експедитивност и грижа предвид обстоятелствата по случая, за да установи фактите, и след като се запознае с тях, да вземе подходящи мерки. За тази цел е достатъчно длъжностното лице, което иска закрила от своята институция, да представи prima facie доказателства за наличието на посегателствата, на които твърди, че е подложено. При наличието на такива доказателства съответната институция следва да вземе подходящите мерки в сътрудничество с подалото жалба длъжностно лице, като по-специално извърши разследване, за да установи фактите, във връзка с които е подадена жалбата (вж. решение от 9 септември 2016 г., De Esteban Alonso/Комисия, T-557/15 P, непубликувано, EU:T:2016:456, т. 40 и цитираната съдебна практика).

74 Именно с оглед на тази съдебна практика следва да се провери дали Eurofound е изпълнила задължението си за оказване на съдействие в отговор на искането на жалбоподателя да се прекрати разкриването на неговите лични данни, което може да се счита за акт, засягащ правата на длъжностните лица.

75 В самото начало следва да се констатира, че след искането на жалбоподателя за оказване на съдействие Eurofound приема няколко мерки относно пропуска в сигурността. Първо, тя отстранява този пропуск и информира членовете на персонала си за този инцидент; второ, тя незабавно уведомява за посочения пропуск ЕНОЗД, като продължава да поддържа с него постоянна връзка в рамките на второто разследване на ЕНОЗД; трето, тя е потърсила помощ от другите агенции, по-специално от Агенцията на Европейския съюз за сътрудничество в областта на наказателното правосъдие (Евроюст) и Агенцията на Европейския съюз за сътрудничество в областта на правоприлагането (Европол), за да анализира техническите аспекти, свързани с пропуска в сигурността; четвърто, тя е поискала от външно дружество изготвянето на компютърна експертиза; пето, тя е извършила цялостно преразглеждане на действащите политики и процедури в областта на информационните технологии, включително от гледна точка на защитата на личните данни.

76 Общият съд обаче отбелязва, че въпреки положените усилия при приемането на тези мерки за ограничаване на последиците от пропуска в сигурността на файла „hrlink“, не е проведено никакво административно разследване, за да се провери дали личните данни на самия жалбоподател действително са били разкрити вследствие на този пропуск, по-специално с

оглед на задълженията, произтичащи от Регламент № 45/2001 (понастоящем Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО (ОВ L 295, 2018 г., стр. 39).

77 Както в досъдебната фаза, така и в производството пред Общия съд Eurofound винаги е поддържала, че жалбоподателят никога не е доказал надлежно нито че разкриването на личните му данни е било умишлено, нито че е претърпял вреда, произтичаща от посоченото разкриване. Освен това, тъй като грешката, породила пропуска в сигурността, е била от технически характер и ЕНОЗД е бил удовлетворен от взетите от Eurofound мерки, от нея не се изисквало да предприеме никакво друго действие.

78 В това отношение обаче е достатъчно да се отбележи, че Eurofound неправилно твърди, че за да се обоснове претърпяната вреда, подобно разкриване трябва да е умишлено. Всъщност важно е да се припомни, че съгласно съдебната практика дори и неумишлено разкриване на лични данни в нарушение на разпоредбите на Регламент № 45/2001 (понастоящем Регламент 2018/1725) представлява нарушение, което може да ангажира отговорността на съответната институция (вж. в този смисъл решение от 15 януари 2019 г., HJ/EMA, T-881/16, непубликувано, EU:T:2019:5, т. 54 и 57).

79 Освен това Eurofound не може основателно да се позовава на обстоятелството, че ЕНОЗД е бил удовлетворен от предприетите мерки, тъй като последният е приключил само второто си разследване, образувано въз основа на сигнал от Eurofound, а не първото, образувано по жалба на жалбоподателя, което е било спряно до постановяване на решението, с което се слага край на настоящото производство.

80 С оглед на гореизложеното следва да се приеме, че Eurofound не е изпълнила и задължението си за оказване на съдействие.

81 При тези условия следва да се уважи второто основание и да се отмени обжалваното решение, без да е необходимо да се разглеждат останалите повдигнати от жалбоподателя основания, както и повдигнатите от него доказателствени искания и искания за извършване на процесуално-организационни действия, направени от последния в писмената му реплика по-специално относно представянето на пълномощното ad litem на представителите на Eurofound. Освен това, що се отнася до направеното от Eurofound на 25 ноември 2020 г. доказателствено искане относно жалба по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника, подадена от жалбоподателя на 13 ноември 2020 г. в рамките на неговия атестационен доклад, достатъчно е да се констатира, че то не се отнася до нито едно от основанията, които Общият съд приема за уместно да разгледа в контекста на отмяната на обжалваното решение, поради което то не следва да се разглежда. Същото се отнася и за приложения 9, 10 и 13 към писмената реплика, чиято недопустимост се изтъква от Eurofound в писмената дуплика.

По исканията за обезщетение

82 В жалбата си жалбоподателят иска поправяне на твърдените неимуществени вреди, произтичащи, от една страна, от разкриването на неговите лични данни и от друга страна, от обжалваното решение. В писмената реплика той изтъква, че при запознаване с

писмената защита е установил, че пълното съдържание на искането му за съдействие във връзка с деяния, свързани с тормоз, е било оповестено на ЕНОЗД, а използваният от Eurofound в същата писмена защита обвинителен и злепоставящ го тон са утежнили претърпените от него неимуществени вреди, като обезщетението за тях трябва да бъде увеличено до 200 000 EUR.

83 Eurofound възразява, че исканията за обезщетение, изложени както в жалбата, така и в писмената реплика, са недопустими и във всеки случай неоснователни.

По допустимостта на формулираните в жалбата искания за обезщетение

84 Eurofound поддържа, от една страна, че предметът на жалбата по съдебен ред не съответства на предмета на жалбата по административен ред от 21 юни 2018 г., което представлява нарушение на правилото за съответствие, и от друга страна, че жалбоподателят не е спазил правилото за изчерпване на наличните средства за защита по административен ред преди съдебното производство. Eurofound поддържа по-специално, на първо място, че в подадената по административен ред жалба жалбоподателят не е поискал отмяната на обжалваното решение, доколкото с него се отхвърля искането му за обезщетение, и на второ място, че искането му за обезщетение не е било част от основното искане по тази жалба, а е формулирано неясно и при условията на евентуалност. Освен това едва към момента на подаване на жалбата жалбоподателят е уточнил за първи път, че предявеното на 2 февруари 2018 г. искане за обезщетение се отнася до неимуществените вреди, произтичащи както от разкриване на личните му данни, така и от твърдените действия на тормоз спрямо него, и че по този начин сумата от 60 000 EUR се разпределя в размер на 30 000 EUR за всека от тези два вида вреди. Освен това, тъй като искането за обезщетение е тясно свързано с жалбата за отмяна, то трябвало да бъде отхвърлено като недопустимо, тъй като жалбата за отмяна също трябвало да се счита за недопустима или във всеки случай за неоснователна.

85 Жалбоподателят оспорва тези доводи.

86 Най-напред, следва да се отбележи, че исканията в жалбата по административен ред от 21 юни 2018 г. са формулирани по почти идентичен начин с исканията, направени от жалбоподателя в неговата жалба (вж. т. 11 по-горе), което впрочем Eurofound признава в точка 1.2 от писмената защита.

87 По-нататък, макар в подадената по административен ред жалба от 21 юни 2018 г. жалбоподателят да не обяснява причината, поради която е променил размера на вредите спрямо искането от 2 февруари 2018 г., това обстоятелство не може да засегне допустимостта на исканията за обезщетение. Всъщност съгласно съдебната практика трябва да продължава да има съответствие само между оплакванията по подадената по административен ред жалба и жалбата по съдебен ред, за да се избегне по-специално възможността длъжностното лице или служителят да излагат определени твърдения за нарушения, или дори всички тях, само по време на съдебната фаза, в резултат на което всяка възможност за извънсъдебно уреждане на спора да бъде значително ограничена (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., Wehrheim/ЕЦБ, T-100/18, непубликувано, EU:T:2019:882, т. 39 и цитираната съдебна практика).

88 Накрая, важно е да се припомни, че това правило за съответствие не трябва да води до стриктно и окончателно ограничаване на евентуалната съдебна фаза, ако подадените до съда на Съюза искания не променят нито основанието, нито предмета на административната жалба (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., Wehrheim/ЕЦБ, T-100/18, непубликувано, EU:T:2019:882, т. 40 и цитираната съдебна практика). Във връзка с последното обаче се налага изводът, че искането от 2 февруари 2018 г., подадената по административен ред жалба от 21 юни 2018 г. и жалбата по съдебен ред имат едно и също основание, а именно поправяне на неимуществени вреди.

89 Следователно исканията за обезщетение са допустими, тъй като жалбоподателят излага пред Общия съд искания, които имат същото основание като това, на което почиват исканията в жалбата по административен ред.

90 Този извод не може да бъде поставен под въпрос от довода, че искането за обезщетение трябва да се отхвърли, тъй като е тясно свързано с жалбата за отмяна, която от своя страна трябва да бъде отхвърлена. Всъщност в това отношение е важно да се припомни, че от разглеждането на първото и второто основание следва, че жалбата е основателна.

91 Предвид изложеното по-горе повдигнатото от Eurofound възражение за недопустимост следва да се отхвърли.

По допустимостта на формулираните в репликата искания за обезщетение

92 Eurofound изтъква, че формулираните в репликата искания за обезщетение трябва да се обявят за недопустими, тъй като, от една страна, те се основават на нови видове вреди, предявени за първи път на етапа на писмената реплика, и от друга страна, жалбоподателят не е изчерпал средствата за защита по административен ред преди започването на съдебно производство за тези видове вреди.

93 Жалбоподателят оспорва тези доводи.

94 Съгласно член 76, буква д) от Процедурния правилник жалбоподателят е длъжен да посочи исканията си в жалбата. Така по принцип само изложените в жалба или искова молба искания могат да бъдат взети предвид, а основателността на иска или жалбата трябва да се преценява единствено с оглед на съдържащите се в искова молба или жалба искания. Член 84, параграф 1 от Процедурния правилник позволява въвеждането на нови основания, стига те да почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. От съдебната практика следва, че това условие се отнася a fortiori до всяко изменение на исканията и че при липса на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на писмената фаза на производството, могат да бъдат взети предвид само исканията в жалбата (вж. определение от 27 март 2017 г., Frank/Комисия, T-603/15, непубликувано, EU:T:2017:228, т. 41 и цитираната съдебна практика). Освен това доводите, които изменят самото основание за отговорността на Съюза, трябва да се разглеждат като представляващи ново основание, чието изтъкване е забранено в хода на производството (вж. решение от 11 юни 2019 г., TO/AEE, T-462/17, непубликувано, EU:T:2019:397, т. 236 и цитираната съдебна практика).

95 В случая се налага изводът, че новите искания за обезщетение, съдържащи се в писмената реплика, се основават на нови видове вреди, които променят самото основание за отговорността на Съюза, и по-специално правопораждащите неимуществените вреди

факти, на които жалбоподателят се позовава в жалбата. Всъщност жалбоподателят изтъква, че разкриването на ЕНОЗД с писмото от 1 август 2018 г. на пълното съдържание на неговото досие и използваният от Eurofound в писмената защита обвинителен и злепоставящ го тон оправдавали увеличаването на сумата, претендирана като обезщетение за твърдените от него неимуществени вреди.

96 Следователно, тъй като тези нови видове вреди са последица от нарушения, за които се твърди, че са допуснати от администрацията, те трябва да бъдат предмет на ново досъдебно производство. В това отношение следва да се припомни, че в такъв случай това досъдебно производство задължително трябва да започне с подаване на искане по член 90, параграф 1 от Правилника, с което ООСД се приканва да поправи вредите, които се твърди, че са били претърпени, и евентуално да продължи с жалба по административен ред срещу решението за отхвърляне на искането (вж. в този смисъл определение от 25 март 2020 г., Lucaccioni/Комисия, T-507/19, непубликувано, EU:T:2020:118, т. 54 и 55).

97 Следователно, тъй като жалбоподателят не е следвал, нито дори започнал подходящо досъдебно производство, за да оспори тези нарушения, предявените в писмената реплика искания за обезщетение са недопустими, поради което единствено формулираните в жалбата искания за обезщетение остават допустими.

По основателността на искането за обезщетение на твърдените неимуществени вреди

98 Първо, що се отнася до произтичащата от обжалваното решение неимуществена вреда, следва да се отбележи, че съгласно постоянната съдебна практика отмяната на акт, опорочен поради незаконосъобразност, сама по себе си представлява подходящо средство и по принцип е достатъчна за поправяне на неимуществените вреди, които този акт евентуално е причинил. Това обаче не важи, в случай че жалбоподателят докаже, че е претърпял неимуществени вреди, които не произтичат от незаконосъобразността, дала основание за отмяната, и които не могат да бъдат напълно поправени с тази отмяна (вж. решение от 30 януари 2020 г., BZ/Комисия, T-336/19, непубликувано, EU:T:2020:21, т. 54 и цитираната съдебна практика).

99 В случая обаче следва да се констатира, че жалбоподателят не доказва по какъв начин този вид вреда не би могла да бъде напълно поправена с отмяната на обжалваното решение, с което се твърди, че посочената вреда е причинена.

100 При тези условия Общият съд счита, че тази вреда е поправена по подходящ начин и в достатъчна степен с отмяната на обжалваното решение, поради което исканията за обезщетение за посочената вреда следва да се отхвърлят.

101 Второ, що се отнася до неимуществената вреда, произтичаща от разкриване на личните данни на жалбоподателя, следва да се припомни, че в съответствие с член 266 ДФЕС Eurofound трябва да предприеме необходимите мерки за изпълнение на съдебното решение. Освен това първото разследване на ЕНОЗД, образувано по жалбата на жалбоподателя, е спряно до постановяването на решението, с което се слага край на настоящото производство.

102 Така, тъй като Общият съд не може да предрешава нито констатациите от това разследване, нито мерките, приети в изпълнение на съдебното решение, с оглед на които жалбоподателят би могъл да реши да предяви ново искане за обезщетение, исканията за обезщетение за неимуществените вреди, произтичащи от това разкриване, следва да се отхвърлят като преждевременни.

103 С оглед на всичко изложено по-горе обжалваното решение следва да се отмени в частта, в която се отхвърля искането за съдействие на жалбоподателя, и жалбата да се отхвърли в останалата ѝ част.

По съдебните разноски

104 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник всяка страна понася направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе наред с направените от нея съдебни разноски и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото обосновават това.

105 В случая, тъй като жалбата като цяло е уважена, справедливото разрешаване на делото налага Eurofound да понесе направените от нея съдебни разноски, както и тези на жалбоподателя.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) **Отменя Решение от 22 март 2018 г., изготвено и подписано от външна адвокатска кантора, във връзка с искане за съдействие на АН относно разкриване на личните му данни.**

2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**

3) **Осъжда Европейската фондация за подобряване на условията на живот и труд (Eurofound) да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на АН.**

Kanninen Półtorak Stancu

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 септември 2021 година.

Подписи